

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/19/2015
Identifikačné číslo spisu: 4014200601
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:4014200601.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci navrhovateľa: Ing. X. Z., W., právne zast. JUDr. Dušanom Repákom, Krížna 47, Bratislava, proti odporcovi: Okresný úrad Levice, pozemkový a lesný odbor, Dopravná 14, Levice, za účasti: Slovenský pozemkový fond, Búdková 36, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. r. 7/2014, OU-LV-PLO/P2014/00087 zo dňa 03.03.2014, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sp/54/2014-48 z 21. októbra 2014 jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sp/54/2014-48 z 21. októbra 2014 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre potvrdil rozhodnutie odporcu č. r. 7/2014, OU-LV-PLO/P2014/00087 zo dňa 03.03.2014. Uvedeným rozhodnutím odporca príslušný v zmysle § 3 ods. 2 písm. b/ zákona NR SR č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ďalej príslušný podľa § 5 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon), v súlade s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov rozhodol vo veci oprávnenej osoby Ing. X. Z. zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Repákom tak, že mu nepriznal právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom po I. Z. a S. Z. v kat. úz. H. a O. a nepriznal mu ani právo na náhradu, pretože nesplnil podmienku v zmysle § 2 ods. 2 písm. c/ a e/ zák. č. 503/2003 Z.z.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že z vykonaného dokazovania správnym orgánom, správny orgán nedospel k jednoznačnému záveru prechodu vlastníctva na štát a ani k tomu, ako sa súčasní vlastníci dostali k vlastníctvu pôvodných vlastníkov, ktorí sú uvádzaní ako vlastníci na pozemnostných hárkoch. Krajský súd ďalej poukázal na to, že správny orgán správne a zákonne konštatoval v preskúmanom

rozhodnutí, že navrhovateľ nepreukázal svoj nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom v zmysle § 2 ods. 2 písm. c/ a e/ zák. č. 503/2003 Z.z. aj z dôvodu, že navrhovateľ okrem rozsudku, ktorý bol dosiahnutý trestným činom nepreukázal správne orgánu matričnými dokladmi resp. inými hodnovernými dokladmi, že pôvodný vlastník I. Z. bol jeho starým otcom, nemohol právne relevantným spôsobom preukázať ani to, že S. Z. bol jeho strýko resp., že to bol nevlastný brat otca - nemanželského syna X. Z.. Ostatné právne skutočnosti, pre ktoré považoval navrhovateľ preskúmané rozhodnutie za nezákonné, neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť a zákonnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia.

Z vyššie uvedených dôvodov Krajský súd v Nitre opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie odporcu číslo č. r. 7/2014, OU-LV-PLO/P2014/00087 zo dňa 03.03.2014 podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) ako vecne správne potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň z dôvodu, že konajúci súd nedostatočne zistil skutkový stav a účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom.

Navrhovateľ uviedol, že z identifikácie č.j. k2-1615/2010 vypracovanej toho času Správou katastra Levice, doručenej odporcovi dňa 11.11.2010 je zrejmé, že na nehnuteľnosti pôvodných vlastníkov sú založené listy vlastníctva v prospech iných fyzických a právnických osôb. Zároveň z výpisu z parcelného protokolu, ktorý poskytla Správa katastra v Leviciach jednoznačne vyplýva, že ako vlastníci dotknutých nehnuteľností sú tiež vedení I. Z. a S. Z.. Spôsob prechodu vlastníctva na tieto osoby z identifikácie nie je zrejmý.

Poukázal na to, že na jednej strane konajúci súd považuje nepreukázanie jednoznačného prechodu vlastníctva na štát za jeden z dôvodov, pre ktorý navrhovateľ nepriznal uplatnený nárok a na druhej strane konajúcemu súdu „neprekáža“ skutočnosť spočívajúca v preukázaní prechodu vlastníctva na štát v tom, aby dotknuté nehnuteľnosti nadobudli iní vlastníci.

Mal za to, že v konaní bolo preukázané, že na začiatku rozhodujúceho obdobia bol výlučným a neobmedzeným vlastníkom dotknutých nehnuteľností S. Z., dátum narodenia XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX (zákonný potomok a dedič I. Z.), ktorý bol cca od roku 1947 (do roku 1956) vo výkone trestu odňatia slobody a od roku 1949 bol vydaný generálny zákaz scudzovania (prevodu) nehnuteľnosti.

V súvislosti s predloženým rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 20.07.2004 č. k. 8P 180/2004 - 5, ktorým navrhovateľ preukázal, že je oprávnenou osobou po I. Z., navrhovateľ zdôrazňuje, že tento je právoplatný, nikdy nebol zrušený, pričom je nesporné, že predmetný rozsudok mohol byť v dôsledku ingerencie štátu zrušený. Vzhľadom na skutočnosť, že uvedená situácia nikdy nenastala (štát nikdy nenavrhol zrušenie rozsudku), nie je dôvodné a najmä zákonné, na predmetný rozsudok neprihliadať.

Bez ohľadu na existenciu vyššie špecifikovaného rozsudku o určení starootcovstva navrhovateľa, navrhovateľ ďalšími dôkazmi vykonanými v priebehu konania jednoznačne preukázal, že bol vnukom neb. I. Z., synom X. Z. a synovcom S. Z.. X. Z., nar. XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, otec navrhovateľa Ing. X. Z. je nemanželským bratom S. Z., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, čo vyplýva z potvrdenia správcu farnosti vo Vámosmikola, Maďarská republika. V spise správneho orgánu je založené tak potvrdenie správcu farnosti vo Vámosmikola, Maďarská republika, ako aj úmrtný list S. Z. (výpis z knihy zomrelých (č. 34/19741) vydaný Matričným úradom v Sz?dliget-e, Maďarská republika.

Uvedenú skutočnosť - existencia starootcovstva - potvrdili aj svedkovia J. F., narodený XX.XX.XXXX a J. F., XX.XX.XXXX, ktorých čestné vyhlásenia sa nachádzajú v administratívnom spise.

Napriek vyššie uvedeným dôkazom, ktoré sú súčasťou spisu, konajúci súd tieto nijakým spôsobom

nezoľadnil, pri svojom rozhodovaní na tieto absolútne neprihliadol, v odôvodnení rozsudku sa s nimi žiadnym spôsobom nevyporiadal.

Na začiatku rozhodujúceho obdobia bol výlučným a neobmedzeným vlastníkom dotknutých nehnuteľností S. Z., dátum narodenia XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX (zákonný potomok a dedič I. Z.), ktorý bol cca od roku 1947 (do 1956) vo výkone trestu odňatia slobody.

I. Z. ako pôvodný vlastníak nehnuteľností zomrel dňa XX.XX.XXXX, táto skutočnosť je nesporná a vyplýva z obsahu administratívneho spisu. Podľa uhorského práva platného na území Slovenskej republiky do 01.01.1951 sa vlastníkom nehnuteľností stal S. Z.. S. Z. bol synom I. Z. a jeho manželky Q. Q.. S. Z. zomrel dňa XX.XX.XXXX. Z uvedených skutočností a predložených listinných dôkazov založených do administratívneho spisu jednoznačne vyplýva:

- navrhovateľ Ing. X. Z. je vnukom I. Z.,
- navrhovateľ Ing. X. Z. je synom X. Z., nar. XXXX, zomr. XX.XX.XXXX,
- X. Z. bol nemanželským synom I. Z. a nemanželským bratom S. Z.,
- S. Z., zomr. XX.XX.XXXX bol synom I. Z. a teda strýkom Ing. X. Z.,
- navrhovateľ Ing. X. Z. je dieťaťom súrodenca S. Z..

Záver konajúceho súdu uvedený v napadnutom rozsudku, že navrhovateľ nepreukázal, že pôvodný vlastníak I. Z. bol jeho starým otcom, v dôsledku čoho nemohol právne relevantným spôsobom preukázať ani to, že S. Z. bol jeho strýko, nezodpovedá listinným dôkazom.

V odvolaní podanom proti rozhodnutiu odporcu navrhovateľ okrem iného namieta nezákonnosť rozhodnutia odporcu, ktorý rozhodnutie vydal v čase, kedy na základe vlastného rozhodnutia nebol oprávnený konať. Napadnutému rozhodnutiu predchádzalo rozhodnutie Okresného úradu Levice, pozemkový a lesný odbor zo dňa 08.11.2013, č. r. 17/2013, OU-LV-PLO/P2013/00092, o prerušení správneho konania vo veci návrhu Ing. X. Z....., čím si uplatnil právo na navrátenie nehnuteľností podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. z dôvodu riešenia predbežnej otázky a to ukončenie súdneho konania vedeného na Okresnom súde v Leviciach pod sp. zn. 2T 16/2012.

Konanie vedené na Okresnom súde v Leviciach pod sp. zn. 2T16/2012 nie je k dnešnému dňu právoplatne skončené. Bez ohľadu na túto skutočnosť odporca vydal rozhodnutie, hoci sám konštatoval, že konečné rozhodnutie vo veci je nevyhnutné na vyriešenie otázky vedenej na Okresnom súde v Leviciach.

Navrhovateľ v podanom odvolaní zároveň namieta nepreskúmateľnosť výroku rozhodnutia z dôvodu, že z výroku rozhodnutia nie je dostatočne dobre možné špecifikovať navrhovateľom uplatnený nárok, nakoľko v tomto absentuje odkaz na konkrétne nehnuteľnosti. Navrhovateľ si v konaní uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom v kat. území H. a O.: pozemnostné (pozemkové) hárky č. 769, 1179 a 1178 (pre katastrálne územie H.) a č. 323 (pre katastrálne územie O.). Vo výroku rozhodnutia odporca uviedol len názvy katastrálnych území bez akejkoľvek bližšej špecifikácie nehnuteľností.

Navrhovateľ zároveň namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia aj z dôvodu nesprávnosti (nedostatočnej špecifikácie osôb), do ktorých práv a povinností navrhovateľ ako oprávnená osoba vstúpil. Z administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ si uplatnil svoj nárok po zosnulom I. Z. (nie Z.), kedy takéto pochybenie má za následok nesprávne rozhodnutie a posúdenie veci, nakoľko sa jedná o inú osobu. Rovnako nedostatočná špecifikácia je pri mene S..

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je nesporné, že výrok rozhodnutia je nezákonný - nie je dostatočne určitý a najmä je nepreskúmateľný, nakoľko nevyplýva z obsahu administratívneho spisu. Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam v napadnutom rozsudku sa konajúci súd s namietanou nezákonnosťou postupu odporcu, ako aj s nezákonnosťou výroku rozhodnutia odporcu, nijakým spôsobom nevyporiadal.

S poukazom na ust. § 157 ods. 2 OSP je nepochybné, že v dôsledku absencie dostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhovateľ preto žiadal odvolací súd, aby odvolaniu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel a vydal nasledovný rozsudok: Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zmení tak, že rozhodnutie odporcu zruší a navrhovateľovi prizná právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom nachádzajúcim sa v k.ú. H. pozemnostné (pozemkové) hárky č. 769, 1179 a 1178 a v k.ú. O., pozemnostný (pozemkový) hárok č. 323 po pôvodných vlastníkoch I. Z., zomr. XX.XX.XXXX a S. Z. nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX.

V prípade, ak odvolací súd nezmení rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sp/54/2014-48 zo dňa 21.10.2014, navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd vydal uznesenie, ktorým rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sp/54/2014-48 zo dňa 21.10.2014 zruší a vec mu vráti na ďalšie konania a odporcovi uloží povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania.

Odporca ako aj účastník konania sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 212 a nasl.), prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 250l ods. 1 OSP podľa ust. tejto hlavy (t.j. tretej hlavy piatej časti) sa postupuje v prípadoch, ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak použije sa primerané ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a OSP (§ 250l ods. 2 OSP). Podľa § 250q ods. 2 OSP o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší alebo ho vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona (§ 246c ods. 1 vety prvej OSP).

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ust. § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi

závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Predmetom preskúmacieho súdneho konania na základe opravného prostriedku navrhovateľa v danej veci bolo rozhodnutie a postup odporcu, ktorým odporca v rámci reštitučného konania podľa zákona č. 503/2003 Z.z. navrhovateľovi nepriznal vlastnícke právo k žiadaným nehnuteľnostiam a nepriznal mu ani právo na náhradu, pretože nespĺnil podmienku v zmysle § 2 ods. 2 písm. c/ a e/ zák. č. 503/2003 Z.z.

Medzi účastníkmi konania v predmetnej veci nebolo sporné, že navrhovateľ si v zákonom stanovenej lehote uplatnil na príslušnom správnom orgáne právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom po I. Z. a S. Z. v kat. úz. H. a O..

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z.z. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Podľa § 2 ods. 2 písm. c/ a e/ zákona, ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3 zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tomto poradí:

c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom, ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ust. § 5, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,

e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že oprávnenou osobou je občan Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území, ktorého pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej „len rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3 zákona. Uvedené znamená, že občan, ktorý si uplatnil reštitučný nárok podľa citovaných ustanovení, musí predovšetkým preukázať, že je oprávnenou osobou, resp. že nárok si uplatňuje ako nástupca pôvodne oprávnenej osoby, ktorej pozemok v rozhodnom období t.j. od 25.

februára 1948 do 1. januára 1990 prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu. Bolo preto povinnosťou žalobcu preukázať, že je oprávnenou osobou, resp. že si nárok uplatňuje ako nástupca pôvodnej oprávnenej osoby, ktorej pozemok v rozhodnom období t.j. od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu. Žalobca však túto skutočnosť, t.j. že je oprávnenou osobou, resp. nástupcom po pôvodnej oprávnenej osobe v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu odporcu zo dňa 03.03.2014 aj podľa názoru Najvyššieho súdu SR dostatočným spôsobom nepreukázal.

Žalobca v odvolaní tvrdí, že bol oprávnenou osobou uplatňujúcou právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktorých pôvodným vlastníkom bol S. Z. podľa ust. § 2 ods. 2 písm. e/ zákona č. 503/2003 Z.z. Uvedené tvrdenie odôvodnil tým, že I. Z., pôvodný vlastníkom nehnuteľnosti, ku ktorým si nárok na navrátenie vlastníctva uplatnil, zomrel XX.XX.XXXX, pričom zo samotného objektívneho práva a s ohľadom na skutočnosti vyplývajúce zo spisu potom vyplýva, že v deň smrti I. Z. sa vlastníkom nehnuteľnosti stal jeho jediný zákonný (manželský) potomok S. Z.. Ďalej poukázal, že z rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 8P 180/2004-5 a z rodného listu žalobcu vyplýva, že bol synom X. Z., narodeného v roku XXXX, zomrelého XX.X.XXXX, ktorý bol nemanželským synom I. Z., t.j. že žalobca bol vnukom I. Z.. Z uvedeného potom vyvodil, že S. Z., zomrelý XX.XX.XXXX bol strýkom žalobcu, t.j. že žalobca bol dieťaťom súrodenca S. Z., ktorý pred 31.01.2004 zomrel.

Pre takýto záver t.j. že žalobca bol oprávnenou osobou uplatňujúcou právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktorých pôvodným vlastníkom bol S. Z., však aj podľa názoru odvolacieho súdu sa v administratívnom spise, ktorý bol predložený súdu, nenachádzajú dostatočné podklady. Je síce pravdou, že S. Z. zomrel v rozhodnom období a mohol byť oprávnenou osobou za predpokladu splnenia podmienok uvedených v zákone č. 503/2003 Z.z. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať právne nástupníctvo po S. Z. i predložením matričných resp. iných dokladov tak, aby bolo možné ustáliť jeho právne postavenie podľa § 2 ods. písm. e/ citovaného zákona, čo však žalobca aj podľa názoru odvolacieho súdu neurobil. Je síce taktiež pravdou, že rozsudok Okresného súdu v Leviciach č. k. 8P/180/2004-5 zo dňa 20. júla 2004, ktorým bolo určené, že neb. I. Z., zomrelý XX.XX.XXXX je starým otcom Ing. X. Z., je v zmysle § 159 ods. 2 záväzný pre každého, keďže ním bolo rozhodnuté o osobnom stave, avšak samotný tento výrok sám o sebe nie je postačujúci pre záver, že žalobca je oprávnenou osobou po neb. S. Z.. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo totiž žiadnym hodnoverným spôsobom preukázané, že neb. S. Z. je súrodencom navrhovateľa X. Z., ako aj že X. Z., t.j. otec navrhovateľa bol synom I. Z.. Súd poukazuje na to, že dôvody, ako to vyplýva z citovaného ustanovenia § 159 ods. 2 nie sú záväzné pre najvyšší súd resp. pre iné štátne orgány. Rovnako nebolo preukázané ani právne nástupníctvo podľa § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 503/2003 Z.z., keďže žalobca nepreukázal, že jeho otec X. Z. bol synom pôvodného vlastníka I. Z.. Uvedený rozsudok okresného súdu takúto skutočnosť neurčoval.

Najvyšší súd poukazuje na to, že totožný právny názor zaujal aj vo svojom predchádzajúcom rozsudku č. k. 6Sžo 50/08 zo dňa 12. novembra 2008, pričom ani vtedy a ani teraz navrhovateľ nepreukázal - i keď to bolo jeho zákonnou povinnosťou právne nástupníctvo po S. Z., predložením relevantných matričných resp. iných dokladov tak, aby bolo možné ustáliť jeho právne postavenie podľa § 2 ods. 2 písm. e/ zákona č. 503/2003 Z.z.

Vo vzťahu k ostatným námietkam (vydanie rozhodnutia počas prerušeného správneho konania, nedostatočná špecifikácia osôb a nehnuteľností) najvyšší súd v plnom rozsahu poukazuje na právny názor krajského súdu a na doplnenie považuje za potrebné upriamiť pozornosť žalobcu na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Sž/98-102/02 zo dňa 17.12.2002, ktorého obsahom je výklad ustanovenia § 250i ods. 3 OSP v tom zmysle, že rozhodnutie sa nezrušuje iba preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Ustanovenie § 250i ods. 3 OSP jasne zakladá prekážku, účelom ktorej je zabrániť zrušovaniu rozhodnutí správnych orgánov zo strany správnych súdov, ktoré sú po hmotnoprávnej stránke nezvratné, t.j. ich zmenu nemožno dosiahnuť opakovaním procesu pre vady správneho konania. Neznamená to však, že správne orgány nemusia rešpektovať základné zásady správneho konania, medzi ktoré nepochybne patrí

zásada súčinnosti správneho orgánu a účastníkov konania, avšak pokiaľ porušenie tejto zásady nemá, tak ako v danom prípade, vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, smerovalo by zrušenie napadnutého rozhodnutia k čisto formalistickému zopakovaniu správneho konania. V opačnom prípade by zrušenie napadnutého rozhodnutia smerovalo k čisto formalistickému zopakovaniu správneho konania.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a keďže námietky navrhovateľa neodôvodňujú jeho zrušenie, napadnuté rozhodnutie bolo potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť ako vecne správne.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutí odporcu, zhodné s názorom krajského súdu nevzhladol jeho nezákonnosť, rozhodnutie je aj podľa názoru najvyššieho súdu náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky navrhovateľa smerujúce proti rozsudku súdu prvého stupňa za nedôvodné, také, ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že navrhovateľovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a odporcovi a účastníkovi konania z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemajú zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.